

Таким чином, аналізуючи норми цивільного процесуального права, під виключними обставинами можна розуміти обставини, визначені цивільним процесуальним законодавством, сукупність умов яких має бути підтверджена судовим рішенням національних судів або рішенням міжнародної судової установи, або є підставою для перегляду судових рішень, що набрали законної сили в порядку цивільного судочинства.

Список використаних джерел:

1. Ніколенко С. М. Поняття та ознаки перегляду судових рішень за нововиявленими або виключними обставинами у господарському судочинстві. *Право України*. 2018. № 7. С. 115-129.
2. Цувіна Т. А. Інститут конституційної скарги та перегляд судових рішень за виключними обставинами в контексті принципу верховенства права. *Прикарпатський юридичний вісник*, 2019. Вип. 3 (28). Т. 1. С. 136-141.
3. Зятіна Д. Перегляд судових рішень у зв'язку з виключними обставинами на підставі п. 1 ч. 3 ст. 320 ГПК України. *Підприємництво, господарство і право*, 2020. № 4. С. 81-85.

Лагутіна В. М.,

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Бондар О. С.,

доцент кафедри

цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук

ЗАХИСТ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ ПРИ ПРИДБАННІ ТОВАРУ ЧЕРЕЗ МЕРЕЖУ ІНТЕРНЕТ

Інтернет торгівля з кожним роком продовжує успішно розвиватися, у зв'язку з чим також збільшується кількість його активних користувачів. Інтернет-сфера для багатьох стала місцем дозвілля і заробітку, допомагаючи нам заощаджувати час і кошти. Проте продавці, котрі дають змогу покупцеві здійснити купівлю-продаж через Інтернет, все частіше намагаються обійти закон, зменшивши права споживачів.

Найчастіше, з боку Інтернет-магазинів можна виділити наступні порушення [1, с. 52]:

- відмова заміни товару або ремонту товару під гарантією;
- невідповідність продукту вимогам, що пред'являються до відповідного товару нормативно-правовими актами;
- невідповідність супроводжуючих документів для товару;
- зміна вартості при доставці товару.

Якщо розглядати електронну торгівлю, то можливо дійти висновку, що здійснення покупок через Інтернет-простір не відрізняється від закріплених правил укладання звичайного договору роздрібною торгівлі. Дане питання регулюється Законом України (далі ЗК) «Про захист прав споживачів».

З'являється можливість дати таке пояснення поняття споживач – це виключно фізична особа, котра замовляє або купує товар з метою задоволення власних потреб, котрі не мають зв'язок з підприємницькою діяльністю. Продавець (виробник), у всіх випадках це суб'єкт підприємницької діяльності, який пропонує споживачу товари для використання у побуті.

Тож, розберемо основне питання даної роботи: як захистити покупця при купівлі продукції через Інтернет-простір. При купівлі інтернет-товару, покупець має уважно оглянути бланк замовлення, який зазвичай повинен містити реквізити, які ідентифікують продавця, а саме [2, с. 107]:

- назва суб'єкта підприємницької діяльності;
- його код ЄДРПОУ;
- банківські реквізити;
- юридична адреса та ІНП.

До того ж, спираючись на ст.15 ЗУ «Про захист прав споживачів» можна сказати наступне: споживач має право на отримання необхідної, доступної, достовірної та своєчасної інформації стосовно продукції, що виступає гарантом свідомого і компетентного вибору [3].

Дана інформація має включати в себе наступні факти:

- найменування та місцезнаходження продавця;
- послідовність отримання претензії;
- характеристику товару;
- ціну (в котру входить плата за послуги з доставки), та умови оплати;
- гарантія на товар або інші послуги, котрі мають зв'язок з утриманням чи ремонтом продукції;
- інші умови поставки або виконання договору;
- порядок розірвання договору.

Вищенаведені дані необхідно надати споживачеві до придбання ним товару чи замовлення роботи. Якщо виробник не надав данні то він притягнеться до відповідальності за ст.15 та ст. 23 ЗУ «Про захист прав споживачів».

Варто зауважити, споживачі наділені правом звернення із заявою про шахрайство до поліції та до Державної служби України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів. Проте, за відсутності даних стосовно найменування та місцезнаходження продавця, стає неможливим проведення перевірки з боку Державної служби України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів за скаргами споживачів.

Таким чином регулювання даного питання здійснюється загальними нормативно-правовими актами у сфері захисту прав споживачів, передусім ЦК та ЗУ «Про захист прав споживачів». Однак відсутня чітка та прозора

система захисту прав споживачів. Має бути розроблений спеціальний закон, котрий займався би регулюванням питань, стосовно торгівлі в мережі Інтернеті Також, необхідно забезпечити прозорий механізм стосовно захисту прав споживачів.

Список використаних джерел:

1. Зверева О. В. Захист прав споживачів. Київ: Центр учбової літератури, 2016. 192 с.
2. Ісічко А. Правове регулювання сфери захисту прав споживачів у Європейському Союзі та в Україні (комплексне порівняльно-правове дослідження). Київ: ТОВ «АТКА-Н», 2015. 656 с.
3. Про захист прав споживачів: Закон України від 12.05.1991 р., № 1023-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1023-12#Text>.

Левадна В. С.,

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Поліщук М. Г.,

доцент кафедри

цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

НАКАЗНЕ ПРОВАДЖЕННЯ ЯК СПОСІБ ОПТИМІЗАЦІЇ ЦИВІЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА

Введення спрощеного позовного провадження повинно розглядатися, з одного боку, як спосіб забезпечення доступу до правосуддя за рахунок зменшення судових витрат і більш гнучкою процедури з меншим ступенем формалізації, а з іншого – як спосіб скорочення державних витрат на судову систему і підвищення ефективності судового адміністрування. У вітчизняній науці проблематика спрощених проваджень зводилась, як правило, до дослідження наказного провадження як спрощеного виду цивільного судочинства, іноді – до заочного розгляду, що не є правильним. При цьому до цих пір не були встановлені підходи до розуміння сутності і природи спрощеного провадження, та його співвідношення із загальною позовною формою захисту цивільних прав, свобод та інтересів тощо.

Проте, в зарубіжній літературі цю категорію інтерпретують дещо ширше, відносячи до неї спрощене провадження в арбітражному судочинстві, окреме провадження, сумарне рішення і сумарне розгляд справи, проміжне і часткове вирішення, виконавчий напис нотаріуса тощо. У вітчизняному